Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-304/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji toga suda Ivanki Banović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Igora Božinovića, OIB: 96259033984, iz Markovca Našičkog, Željeznička 40, zastupanog po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Knezović & Partneri j.t.d., Zagreb, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 20. listopada 2026. godine, u prisutnosti tužitelja uz punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 30. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz čl. 7. st. 1. Ugovora o namjenskom kreditu broj 5140030250-64000083800/2006, sklopljenog dana 13. prosinca 2006. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20% (jedanzarezdvadesetposto) jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 168,82 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana 15. prosinca 2006. po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za

posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 256,55 eura, sa zateznim kamatama tekućim od 30. listopada 2026. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. U preostalom dijelu se zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 24. rujna 2025. podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi kako je 13. prosinca 2006. godine s pravnim prednikom tuženika sklopio Ugovor o namjenskom kreditu broj 5140030250-64000083800/2006, prema kojem je tužitelju odobren i stavljen na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 23.000,00 CHF prema srednjem tečaju za devize tuženika na dan korištenja kredita. Navedenim Ugovorom ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 10 godina, u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti. Dalje navodi da je predmetnim tipskim ugovorom u članku 7. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,20% od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 14. prosinca 2006. tužitelju naplatio naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 1.271,94 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR, iznosi 168,82 eura. Tužitelj navodi kako se o ugovornim odredbama za tzv. ulaznu naknadu nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve bile unaprijed formulirane i od strane banke tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Navodi kako tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se naplaćuje. Smatra da navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega drži da su iste nepoštene i ništetne te ne proizvode pravni učinak. Smatra da je tuženik naplatom predmetne naknade stekao nepripadajuću imovinsku korist, dakle, da je nepošten stjecatelj, pa je sukladno članku 1115. ZOO-a dužan vratiti takvu korist zajedno s pripadajućim zateznim kamatama. Slijedom svega navedenog, tužitelj je postavio tužbeni zahtjev kako je to sve sadržano u izreci ove presude, pod točkama I. i II.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu isticao kako osporava osnovu, a ne i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik je istaknuo prigovor zastare kao i prigovor statusa potrošača tužitelja. Također, naveo je da bi se radilo o zabrani manjeg značaja jer je tužitelj predmetnim ugovorom o kreditu dobio na raspolaganje 23.000,00 CHF, a

tužbenim zahtjevom traži isplatu 168,82 eura. Dalje, tuženik je navodio kako je utužena odredba jasno navedena u Ugovoru i činidba po istoj je u potpunosti određena. Ističe kako se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu, koja odražava sve troškove kredita, a ista je sastavni dio cijene u smislu čl. 84. ZZP-a, radi čega se ne provodi test poštenosti. Ista ta odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva. Nadalje, tuženik navodi kako je isti Ugovor solemniziran kod javnog bilježnika, stoga je tužitelj potpisivanjem Ugovora iskazao svoju volju za sklapanjem Ugovora pod predočenim uvjetima. Stav da trgovci moraju potrošače obavještavati o svim svojim troškovima i mehanizmima kako su ih utvrdili, doveo bi do nesagledivih ekonomskih posljedica, a tuženik je jasno i transparentno prikazao trošak svoje usluge koji nije obuhvaćen ugovorenom kamatnom stopom. Isto tako, nejasno je kako bi to eventualni prikaz strukture naplaćene naknade za troškove obrade kredita mogao utjecati na veći stupanj potrošačeve informiranosti. Zaključno, tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan i obveže tužitelja na naknadu troškova parničnog postupka.

3. Očitujući se na odgovor na tužbu, tužitelj je podneskom od 5. siječnja 2026. godine ukazivao kako navodi iz odgovora na tužbu *de facto* predstavljaju priznanje osnovanosti tužbenog zahtjeva, budući da tuženik i dalje osporava potrebu bilo kakvog pojašnjavanja potrošačima svrhe naplate naknada po sklopljenim ugovorima o kreditu. Dalje, tužitelj ukazuje kako tuženik uz odgovor na tužbu dostavlja primjere sudske prakse, a koja je neprimjenjiva u predmetnoj stvari, te isto tako, ukazuje na neosnovanost istaknutog prigovora zastare. Tužitelj je, isto tako, u odnosu na nepoštenost odredbe o tzv. ulaznoj naknadi naveo da je analizom predmetnog ugovora razvidno da je tekst istoga sastavljen u banci, od strane tuženika, potpisan i predan klijentu, tužitelju, radi solemnizacije, kako je isti formulirani, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno kako je istim bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora. Tužitelju je kao korisniku kredita ostalo nepoznato koji su troškovi obuhvaćeni naplatom tzv. ulazne naknade za odobravanje kredita, zajedno s činjenicom nemogućnosti pregovaranja, što je rezultiralo dovođenjem tužitelja u neravnopravan položaj, što je za posljedicu imalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, radi čega se odredbe kojima se korisniku kredita nameće plaćanje ulazne naknade u konkretnom slučaju imaju smatrati nepoštenima i posljedično ništetnima.

4. Tuženik je u podnesku od 11. kolovoza 2026. istaknuo da ostaje kod svih svojih navoda iz odgovora na tužbu, te naveo da i dalje osporava osnov tužbenog zahtjeva, dok nije sporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 14. prosinca 2006. godine u iznosu od 1.271,97 HRK.

5. Sud je tijekom postupka, da bi utvrdio odlučne činjenice, pročitao odgovor na zahtjev od 16. rujna 2025. (str. 5 spisa), zahtjev za dostavu podataka od 15. rujna 2025. (str. 7 spisa), predmetni Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit broj 5140030250-64000083800/2006 od 13. prosinca 2006. (str. 8 do 16 spisa) te saslušao tužitelja kao stranku. Daljnjih dokaznih prijedloga nije bilo.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08.,

57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23 i 146/25., dalje ZPP), kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđivanjem ništetnosti odredbe čl. 7.1. Ugovora o kreditu koja se odnosi na plaćanje naknade za obavljanje bankarskih usluga, u visini od 1,20% od iznosa kredita, jednokratno unaprijed, te postoji li obveza na vraćanje iznosa od 168,82 eura naplaćenog po takvoj odredbi, na ime stečenog bez osnove, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od dana naplate.

8. Među strankama nije sporno da je tužitelj s prednikom tuženika, Slavonskom bankom d.d., dana 13. prosinca 2006. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit broj 5140030250-64000083800/2006, na iznos od 23.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita, s rokom otplate na 10 godina, kao stambeni kredit za adaptaciju kuće.

9. Među strankama je sporno je li u predmetni Ugovor inkorporirana odredba o naknadi, tj. o plaćanju naknade za obavljanje bankarskih usluga, nepoštena, a time i ništetna, te postoji li obveza tuženika na isplatu odnosno vraćanje naplaćenog iznosa po spornoj odredbi, na ime stečenog bez osnove.

10. Iz Ugovora o namjenskom kreditu uz depozit broj 5140030250-64000083800/2006 od 13. prosinca 2006. (str. 8 do 16 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 13. prosinca 2006. između pravnog prednika tuženika, Slavonske banke d.d. Osijek, Podružnica Našice, kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, u iznosu od 23.000,00 CHF, na rok otplate od 10 godina, te se u Ugovoru navodi da se radi o stambenom kreditu za adaptaciju kuće. Također, utvrđeno je da se odredbom članka 7.1. predmetnog Ugovora, korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,20%, jednokratno, unaprijed, a odredbom članka 7.2. se ujedno obvezuje platiti i sve troškove u svezi javnobilježničkih i sudskih pristojbi, kao i druge eventualno nastale troškove (str. 11 spisa).

11. Iz odgovora banke na zahtjev punomoćnika tužitelja od 16. rujna 2025., proizlazi da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva (ulazna naknada) za predmetni Ugovor o kreditu naplaćena dana 14. prosinca 2006. godine prilikom korištenja kredita u iznosu od 1.271,97 HRK.

12. Tužitelj saslušan kao stranka je u svom iskazu naveo da je predmetni kredit podizao tijekom prosinca 2006. godine u poslovnici banke prednice tuženika, u Našicama, za potrebe adaptacije kuće, a radi se o obiteljskoj kući u kojoj i danas živi s obitelji. Naveo je da je cijeli iznos kredita utrošio u navedenu svrhu, te kredit, kao ni predmetnu kuću, nije koristio u nikakve poslovne svrhe. Kredit je uzeo u švicarskim francima na nagovor djelatnika banke, jer mu je rekao da se radi o povoljnom i sigurnom kreditu, povoljnijem nego u eurima. Dalje je navodio kako se radilo o Ugovoru koji je bio unaprijed sastavljen na obrascu, da se o pojedinim odredbama nije moglo pregovarati, već se sve svelo na princip "uzmi ili ostavi". Iako je pročitao ugovor, tužitelj je naveo kako nije mogao shvatiti sve njegove odredbe, a djelatnik banke mu nije uopće skrenuo pažnju da se prilikom zaključivanja ugovora plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva, niti je to tužitelj shvatio kada je sam čitao obrazac ugovora. Ni

danas nema saznanja što se ovom naknadom plaćalo, odnosno koje troškove je podmirivao, dok je pored iste morao platiti i druge troškove koji su se vezali za zaključivanje ugovora, pa je tako, primjerice, sam snosio i trošak ovjere ugovora kod javnog bilježnika. Tužitelj je navodio još i kako uz obrazac ugovora o kreditu nije dobio nikakve druge obrasce i materijale, a iz kojih bi dobio saznanja na što se predmetna naknada za obradu kreditnog zahtjeva odnosi, niti je dobio specifikaciju troškova obrade zahtjeva. Konačno, naveo je kako mu ni javni bilježnik nije čitao niti pojašnjavao pojedine odredbe ugovora, pa tako ni utuženu, već se sve svelo na puko potpisivanje gotovih obrazaca ugovora.

13. Sud je prihvatio iskaz tužitelja kao istinit budući da je tužitelj uvjerljivo i sukladno priležnoj materijalnoj dokumentaciji iskazivao, a čijem iskazu se nije prigovaralo, niti se ičim doveo u pitanje ili osporio.

14. Iz navedenog, sud je nedvojbeno utvrdio da su stranke sklopile predmetni Ugovor o kreditu koji je potrošački jer je tužitelj isti sklapao u svojstvu potrošača s bankom kao trgovcem, zatim, da je banka sastavljala samostalno predmetni Ugovor, da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, te da ga je tužitelj dobio tek na potpisivanje, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi". Također, utvrđeno je da prilikom zaključenja istog nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga budući da je ista bila unaprijed propisana od strane tuženika, a na koju odredbu djelatnik banke tuženiku nije ni ukazao. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj utužene odredbe, utvrđeno je da tužitelj nije valjano ni upoznat sa spornom odredbom i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takve naknade, odnosno što se to istom konkretno podmiruje.

15. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine” broj 96/03., dalje: ZZP) koje su bile na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, zatim, Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj 35/05., dalje ZOO) te Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

16. Prema odredbi članka 81. stavkom 1. i 2. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog trgovca. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, prema odredbi članka 87. stavka 1. istog zakona nepoštena ugovorna odredba je ništava.

17. Također, odredbom članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima reguliraju se nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije

pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, te mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

18. Prema odredbi članka 323. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19. Prema odredbi članku 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema članku 1115. kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

20. Prema stavu ovog suda, u konkretnom slučaju, navedena odredba čl. 7.1. Ugovora je nepoštena sukladno članku 81. ZZP-a. Naime, ista je određena u tipskom, tj. standardiziranom ugovoru od strane tuženika, na unaprijed formuliranom obrascu, pa se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o odredbi o kojoj stranka, konkretno tužitelj, nije imao mogućnost pregovarati niti utjecati na njezin sadržaj, a što je potvrđeno i iskazom tužitelja. Iz iskaza tužitelja proizlazi da isti nije bio uopće upozoren niti upoznat s predmetnom odredbom i obvezom plaćanja same naknade za obavljanje bankarskih usluga. Dalje, činjenica jest da je ugovaranje naknade za obradu kredita dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju, riječ je o nepoštenoj ugovornoj odredbi jer prednik tuženika kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužitelja. Isto tako, navedena odredba predmetnog Ugovora je nejasna i ne zna se točno na što se odnosi, a s obzirom na to da se navodi da se naknada određuje u visini od 1,20% od iznosa kredita, a bez navedenih parametara zašto je u korelaciji sa iznosom kredita, proizlazi da je, iako odrediva, ista nepotpuna i nejasna. Za nadodati je da se u istom članku predmetnog Ugovora navodi i odredba (čl. 7. st. 2.) po kojoj se trošak javnobilježničkih i sudskih pristojbi, kao i drugi eventualno nastali troškovi stavljaju također na teret korisnika kredita. Kako trošak javnobilježničkih i sudskih pristojbi, te eventualno drugih nastalih troškova snosi opet tužitelj, to se postavlja pitanje što se to naknađivalo s osnove naplaćene "naknade za obavljanje bankarskih usluga" po spornoj odredbi čl. 7.1. Ugovora. Kako je utvrđeno da sporna odredba nije lako razumljiva, jasna, to ista nije isključena po čl. 84. ZZP-a od ocjene nepoštenosti.

21. Tužitelju nije bilo obrazloženo što točno plaća i koja je svrha plaćanja predmetne naknade. Shodno tome, nejasno je i nerazumljivo, na što se točno odnosi predmetna naknada, jer to nije obrazloženo ni u Ugovoru, ni u bilo kojoj drugoj dokumentaciji u spisu, a tužitelj uz obrazac Ugovora, prilikom zaključivanja ugovora, nije dobio nikakve druge obrasce na kojima bi to bilo navedeno i razjašnjeno. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci pod poslovnim brojem Rev-673/2023. Tuženik nije spornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva kredita opravdao ni tijekom ovog postupka, u smislu da bi specificirao na što se točno ista odnosi.

22. Sporna ugovorna odredba je nerazumljiva i iz razloga jer tužitelju nisu na valjan način objašnjene posljedice ugovaranja takove odredbe, iako je tuženik bio i morao biti svjestan tog rizika. U ovom je postupku, iskazom tužitelja, utvrđeno da je pri sklapanju predmetnog Ugovora u potpunosti izostalo pregovaranje, da mu je navedeni kredit predočen kao najpovoljniji, i kao takav jedino ponuđen, dok mu pojedine odredbe nisu uopće tumačene ili objašnjene, pa tako ni utužena odredba, a za koju je tužitelj ustvrdio da nije ni znao da je ugovorena a da mu je pri isplati kredita naplaćena. Isto se stoga protivi načelu savjesnosti i poštenja.

23. Stoga, proizlazi da je spornom odredbom predmetnog Ugovora prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja kao potrošača, radi čega sve je ništetna (ništava), te se ta odredba među strankama ne može primijeniti, pa je tuženik sukladno članku 323. ZOO-a dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi takve odredbe koja je utvrđena ništetnom (ništavom).

24. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade koja mu je neosnovano naplaćena, pri čemu je između stranaka nesporno da je predmetna naknada naplaćena 14. prosinca 2006. u utuženom iznosu. Shodno navedenom, tužbeni zahtjev je prihvaćen u cijelosti kao osnovan.

25. Na dosuđeni iznos od 168,82 eura, tužitelju pripadaju i zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, a tuženik je nepošten od trenutka njena ugovaranja i naplate.

26. U odnosu na prigovor tuženika da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe riječ o zabrani manjeg značaja, valja naglasiti da spornom odredbom nije povrijeđen samo interes tužitelja kao pojedinca, već je istom povrijeđen javni interes uzimajući u obzir općepoznatu činjenicu da je velik broj potrošačkih kredita koje su korisnici kredita sklopili s bankama kao kreditorima s istovjetnom odredbom kao što je utužena, pa se tako ne radi o zabrani manjeg značaja u smislu čl. 326. st. 2. ZOO-a.

27. Sud je prihvatio tužbeni zahtjev i iz razloga jer je neosnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 7.1. predmetnog Ugovora o kreditu, a u odnosu na zahtjev za isplatu, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud spornu odredbu Ugovora utvrdi ništetnom, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom shvaćanju na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. broj Su-IV-47/2020, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što bi u konkretnom slučaju bila pravomoćnost ove presude u točki I. izreke.

28. Treba još navesti da je sud na pripremnom ročištu 27. kolovoza 2026., povodom prigovora tuženika, odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 168,82 eura, sukladno članku 40. stavku 3. ZPP-a. Naime, sud je ocijenio osnovanim prigovor tuženika da je tužitelj suviše visoko odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.340,50 eura, pa je isti određen u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 168,82 eura. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (tako i odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008. i dr.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora.

29. Odluka o trošku pod točkama III. i IV. izreke temelji se na odredbama čl. 151., čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23.) i priloženom troškovniku. Tužitelju je priznat trošak pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 eura, pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura, zatim, trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 7.1.), sastava podneska od 5. siječnja 2026. u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 8.1.), zastupanja na ročištima 27. kolovoza i 20. listopada 2026. u iznosu od 50,00 eura svaki (Tbr. 9.1.), što ukupno iznosi 256,55 eura, a na koji iznos su tužitelju dosuđene i zahtijevane zatezne kamate od dana donošenja ove presude. Tužitelju nije priznat trošak sastava zahtjeva za dostavu dokumentacije od 15. rujna 2025. u iznosu od 50,00 eura, jer je sud isti ocijenio nepotrebnim. Naime, ova radnja nije bila nužna za vođenje ove parnice, a nije priznat ni trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eura (Tbr. 9.3.), jer punomoćnik tužitelja nije pristupio ovom ročištu.

U Đakovu 30. listopada 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

IVANKA BANOVIĆ

Elektronički potpisano: 30.10.2026T08:57:59 (UTC:2026-10-30T07:57:59Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: b81ad967-82ff-4ce8-92c0-ed222acadbcd
Općinski sud u Đakovu

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:
1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-67f1d**

Kontrolni broj: **0dd3e-babdc-c35e2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.